

Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp
Tuần Báo Phát Triển Điện Năng

Điện thư: bientap.tbptdn@gmail.com Web: WWW.VOVINET.ORG

Tuần báo Điện Khí Phân Giải, dành riêng cho bạn đạo thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Số: 1086 1 tháng 5 năm 2016

Thơ ngỏ

Tận Độ

*Tận độ vui hành trong điện giới
Đó đây là một bao dung Trời
Qui nguyên giếng mối tâm thân triển
Tu luyện chơn hồn qui hợp thời
Vĩ Kiên*

Mục Bé Tám từ 11/08/2006 17/08/2006

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải toả uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đứng đắn thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,

Bé Tám

Phản câu hỏi của Mục Bé Tám dành cho buổi sinh hoạt tại thiền đường:

- 1) Thực hành chánh pháp hữu ích không?
- 2) Thực hành quý hơn vàng là sao?
- 3) Pháp phân huyền là sao?
- 4) Ai là sáng suốt còn ai là khờ?
- 5) Học hỏi không ngừng là sao?
- 6) Ai khôn ai dại?
- 7) Thanh tịnh là sao?

<p>1) Hong Kong, 11-08-2006 <i>Hỏi: Thực hành chánh pháp hữu ích không?</i></p> <p>Đáp: Thừa thực hành chánh pháp tâm tự đạt</p> <p>Kệ: <i>Khai tâm mở trí thanh tịnh đạt Duyên lành Trời độ tâm đạt pháp Học hỏi không ngừng tâm đạt đạo Trời ban tình đẹp duyên lành tốt</i></p>	<p>2) Hong Kong, 12-08-2006 <i>Hỏi: Thực hành quý hơn vàng là sao?</i></p> <p>Đáp: Thừa thực hành tâm tự đạt</p> <p>Kệ: <i>Khai thông trí tuệ tâm thường định Thâm sâu đời đạo hiểu chơn tình Tự sửa chính mình duyên Trời độ Thành tâm tu luyện pháp phân huyền</i></p>
<p>3) Hong Kong, 13-08-2006 <i>Hỏi: Pháp phân huyền là sao?</i></p> <p>Đáp: Thừa pháp phân huyền là tự thức</p> <p>Kệ: <i>Duyên lành khai triển tâm tự đạt Thực hành chánh pháp tâm tự hiểu Qui nguyên thiên giác rõ các miền Duyên lành Trời độ dừng bước qua</i></p>	<p>4) Hong Kong, 14-08-2006 <i>Hỏi: Ai là sáng suốt còn ai là khờ?</i></p> <p>Đáp : Thừa thành tâm tu sửa sẽ được sáng suốt, không thành tâm tu là khờ</p> <p>Kệ : <i>Thành tâm tu tiến minh đạo pháp Học hỏi không ngừng tự vượt xuyên Duyên đời duyên đạo là minh triết Thực hành chánh pháp tự đạt xuyên</i></p>
<p>5) Bangkok, 15-08-2006 <i>Hỏi : Học hỏi không ngừng là sao?</i></p> <p>Đáp : Thừa học hỏi không ngừng tự đạt duyên</p> <p>Kệ : <i>Minh tâm kiến tánh bình tâm tiến Thực hành chánh pháp duyên Trời độ Qui hội tình người tâm sáng suốt Thành tâm tu luyện rõ duyên tiền</i></p>	<p>6) Bangkok, 16-08-2006 <i>Hỏi : Ai khôn ai dại?</i></p> <p>Đáp : Thừa chịu tu khôn, lý luận là ngu</p> <p>Kệ : <i>Duyên tình đời đạo trong thanh tịnh Thức giác chính mình tự hiểu sâu Thành tâm tu tiến duyên đời đạo Chiều sâu khai triển tâm đạt pháp</i></p>
<p>7) Bangkok, 17-08-2006 <i>Hỏi : Thanh tịnh là sao?</i></p> <p>Đáp : Thừa thanh tịnh là không tạo tiếng động</p> <p>Kệ : <i>Một lòng phát triển minh đạo pháp Thành tâm tu tiến duyên Trời độ Thực hành chánh pháp tâm ổn định Duyên lành Trời độ tâm sáng suốt</i></p>	

CÙNG ĐỌC THƠ ĐỨC THẦY

Thất Tình Lận đận

*Tình đâu mà mắt bạn ơi!
Đem lòng thương nhớ đứng ngồi không yên
Yêu nhau cảm thấy rất phiền
Chung lo không xuể không yên cõi lòng
Thất tình lận đận long đong
Tâm ta tự quyết nổi vòng cảm giao
Bên ngoài ánh sáng trăng sao
Bên trong có sẵn từ cao thấp từng
Có đau có khổ có ung
Chung vui tan tỵu tiến từng phút giây
Chẳng còn lý luận mưa mây
Trong tan có tỵu có ngày đạt thông
Sống nhờ định luật hóa công
Sanh sanh hóa hóa giải vòng ước mơ
Người già cho đến trẻ thơ
Thơ ngây chưa hiểu được giờ ra đi.*

*Kính bái,
Lương Sĩ Hằng*

TRÍCH BĂNG ĐỨC THẦY THUYẾT GIẢNG

VẤN ĐẠO 5 - Khóa 3 thiền Viện Quy Thúc Ngày 04 tháng 10 năm 1986

Bạn đạo: Kính thưa Thầy, ngày hôm nay là áp chót của khóa học kỳ 3 này, tức là ngày 4 tây tháng 10 năm 1986. Chúng con lại có dịp được nghe lời giảng dạy của Thầy. Dạ, con có thể bắt đầu được không?

Đức Thầy: Bắt đầu.

Bạn đạo: Thưa Thầy con có một câu hỏi, có một người bạn đạo nhờ con hỏi Thầy. Cái người bạn đạo đó, chị bạn đạo đó tên Chi ở Paris. Chị tu một khoảng thời gian thì chị lại có chuyện bị nhập và chị bị người ta đem vào nhà thương điên, mới ra khỏi nhà thương đây. Bây giờ con không hiểu chị đó có thể tiếp tục cái cuộc tu hành của mình bình thường hay không và nếu các bạn đạo có gặp chị đó, có thể giúp gì được cho chị hay không?

hay nếu phải trình lên Thầy để Thầy có thể soi xét chuyện này.

Đức Thầy: Chị đó tu, phải kêu lại nói cho chị nghe và ý thức được tu là cái gì. Chị chưa ý thức rõ cái chuyện tu, chị ngồi thiền mà chị cầu xin Bề Trên hộ độ này kia, kia nọ là chỉ rước Ma nhập thân, cái đó có! Nhưng mà bây giờ phải cho chị hiểu rõ tại sao tôi phải tu? Lý do gì? Cho chị nghe băng nhiều đi để chị hiểu cái đường lối tu của Vô Vi nó thế nào. Con người tu đứng đắn của đường lối Vô Vi là giải thoát phần hồn, chớ không có xin, không có nhờ đỡ ai hết, mà tự mình khứ trước lưu thanh, làm gì có con tà nhập được? Còn cái kia nghĩa là bỏ thanh rước trước thì ma nó mới nhập được. Không có cầu xin, không có nhờ! Cứ nghe Thượng Đế, nhờ Thượng Đế - không được! Phải nghe những lời giảng của Thượng Đế, nghe

lời giảng của chư Phật, chư Tiên -cũng là từ con người mà tiến hóa lên, giải tỏa được cái sự ô trược trong nội tâm mà thức giác để đi lên; cái đó là cái chánh pháp, thì không có bao giờ bị trục trặc hết thầy! Mà nhiều người cũng nói mượn danh Vô Vi tôi tu để tôi này kia, kia nọ, rồi cầu xin ông Tư, cầu xin đủ thứ hết trời. Ông Tư đâu có rảnh làm việc cho mình. Phật không có hộ phò! Mà chính ta là người cải tiến để trình diện và để đánh lễ Ngài mà thôi. Chúng ta không có nghĩ vấn đề hộ phò. Nếu nghĩ vấn đề hộ phò là người đó sẽ bị nhập ngay. Cũng như căn nhà chúng ta, ta không ở thì Ma Quỷ nó ở chớ không cách gì hơn hết thầy.

Cho nên những người đó sai lầm ở chỗ đó. Có người bị bệnh thần kinh yếu, không lo trị, à, không hợp tác với Bác sĩ để trị cái thần kinh mình cho hết, rồi nhiên hậu mới học thiền, nhưng mà cái vô tu, cái cầu xin ông Phật ổng độ cho tôi, ông Bác sĩ dở lắm, ông Phật hay hơn; rốt cuộc ông Phật đâu có đến thì con ma nó đến nó nhập. Cái đó cũng có những sự sai lầm như vậy. Cho nên nếu điên, cái pháp này mà điên, tôi là người điên trước. Tôi tu mấy chục năm rồi, đâu có ai mà nhập được, mà nhiều người bạn đồng hành với tôi từ Việt Nam tới bây giờ, đâu có ai bị nhập đâu; trừ ra những người bị nhập là tôi xét lại á, toàn là ý lại không. Xin Bề Trên, xin Phật độ, sai Phật làm việc, thì ma nó làm việc chớ Phật nào mà đi làm việc cho mình! Cầu xin Phật là sai Phật làm việc, tức nhiên ma nó nhập thân; cái đó là tự hại mà không hay. Còn mình đứng cảm, mình thấy con người có thể có cơ hội tiến hóa, ta là con người ta tiến hóa đi lên, ta phải lo cố gắng tu: học dững, học bi, học trí, học dững để tiến hóa, thì luôn luôn chúng ta không có bị lường gạt nữa. Mà chính người hành giả đã tự lường gạt cho nên bị những cái chuyện đó. Cho nên có những người đã bị rồi, phải một hai năm mới khôi phục được, bởi khi nó xâm chiếm vô trong cơ tạng, xâm chiếm vô thần kinh, mà trong lúc đó những người thần kinh yếu thì thường thường bị cái đó. Cho nên phải có nhiều phương pháp trị. Vừa trị bệnh bằng cách châm cứu

để nó miễn uống thuốc nhiều, và có một cách giải trí lành mạnh về đạo pháp cho người ta nghe, người ta hiểu, người ta rõ đường đi và người ta thức tâm. Cái đó là cái quan trọng.

Cho nên bạn đạo mà có gặp cũng chẳng có nói gì; nói bậy nói bạ rồi người ta khùng luôn! Chỉ cho nghe băng mà thôi, thấy không? Những cái băng là chơn chánh, người ta đã thanh lọc khứ trước lưu thanh để cho họ nghe và nó thức tâm. Để nó thức tâm nó tự chủ, con Ma mới không còn ở trong cơ thể nó. Mà nó phải hợp tác với Bác sĩ để trị bệnh nó. Chứ ở đây thường thường người ta hay chê Bác sĩ lắm. Bệnh người ta không trị được mà người ta Bác sĩ, người ta học hết thần kinh cơ thể của mình, và người ta hỗ trợ cách nào, người ta tìm cách nào người ta giúp mình, thì mình chỉ nghe theo để hợp tác để cho cơ thể được an là cái thứ nhứt. Cái thứ nhì về đạo pháp, mình phải nghe rõ đường lối của mình đã hoạch định phải đi bằng cách nào, thì mình mới giúp về phần hồn được. Đó, thì chúng ta chỉ có giúp về phần hồn, chỉ cho nghe băng thôi, để họ khôi phục lần lần, chớ không... Những người đó là đã có tà theo từ lâu rồi, bây giờ tu về đây rồi nó phát triển lên vậy, rồi Chủ Nhon Ông càng ngày càng mạnh; tu càng mạnh thì bên kia nó phá vậy thôi. Mà người đó mà ý chí mạnh nghe băng được, vun bồi được ý chí mạnh, thì tự vươn lên và đánh đổ nó thì tự nhiên nó nắm lại cái quyền tự chủ thì lúc đó nó sẽ hết

Cũng có nhiều người bệnh thần kinh nặng lắm, khùng điên nặng lắm, mà gần tôi, tôi giúp và tôi nói, tôi cho coi, nghe băng video và tôi châm cứu, người ta hết bệnh người ta đi làm được. Người ta học tới master mà ra trường rồi, nghĩa là..., về nhà cái nó nói: “xách vợ, xách con đem liệng ngoài đường, chặt đầu hết đi”, trong tâm nó giục vậy đó. Rồi đi xuống bác sĩ, đi nhà thương trị không được, rồi sau bà con họ mới đem tới giới thiệu tôi, tôi chỉ châm cứu, cách ngày một lần, cách một ngày một lần..., rồi tôi nói chuyện cho

nghe, để cho y nắm lại cái chủ quyền, rồi y coi video rồi dẫn y đi coi hát, dẫn đi chơi mấy cái chỗ vui..., thết rồi cái đi làm lại được rồi, khôi phục hết rồi. Mà phải mất hai tháng rưỡi! Đó, tôi đã trị những người đó mất hai tháng rưỡi một người, nó mới khôi phục được. Cho nên mất nhiều thì giờ, mà mất nhiều thanh điền. Cho nên các bạn đạo còn yếu, không biết, cho nên chỉ giúp cho người ta bằng những cái băng, để người ta nghe để người ta tự thức tâm. Phần hồn thức tâm rồi thì nó có quyền tự chủ, mà tự chủ rồi á thì con ma nó phải dang.

Bạn đạo: Dạ, con xin cảm ơn Thầy. Xin mời anh Jacques.

Thưa Thầy, thật sự thì con cũng không có gì để hỏi Thầy hết, con chỉ có đôi dòng tâm sự. Từ khi mà, nghĩa là mỗi một lần, một dịp mà Thầy qua bên nước Pháp này thì trong tâm con nó rạo rục, nó muốn được gặp Thầy, nó muốn được thủ thi với Thầy, chỉ có bấy nhiêu đó thôi. Ngoài ra thì con không có gì để con hỏi Thầy hết. Mỗi khi mà con muốn hỏi gì thì tự trong tâm con con thấy nó đều trả lời hết. Trả lời rất là rõ ràng và con thấy cái trả lời đó nó trả lời cho con rất là sâu đậm là từ bước chân con đi đều do ở con hết.

Đức Thầy: Đó, con thấy khi mà con đạt tới tự chủ, và con trù mền khi mà muốn Thầy đến xứ Pháp. Con rạo rục muốn gặp, là cái trình độ chúng ta đi trong hòa đồng với nhau trong thương yêu và trong cái tình xây dựng đã đóng góp cho nhau. Ngày hôm nay trong thâm tâm con biết rằng: tôi phải tu! chính tôi chứ không phải ai. Tội của tôi, lỗi của tôi, tôi phải sửa, cho nên nó rạo rục bao nhiêu công chuyện đó. Nhưng mà cái tình thương yêu, giữa Thầy và con, cũng như hai anh em bạn vậy thôi, không có cái gì; nó giao cảm, thương yêu, quý mến. Đó, cho nên nó nhắc nhở cho nhau, khi đến thì sự liên hệ cho nhau nó nhắc nhở, mà để con có cơ hội thức tâm. Bởi vì trên con đường về nguồn cội con đang bơ vơ một mình, đi giữa

cái cảnh thênh thang hiện tại của tình đời, con cảm thấy lẻ loi, con cảm thấy cô đơn. Nhiều khi con đi mệt thì con cũng muốn ghé bên, bên này cũng không xong, bên nọ cũng không yên, rốt cuộc con thấy nghĩa là chính mình đã tự gạt mình, mình thấy một bước chân đi, mình lo liệu và mình ráng tu, ráng tiến, điều đó là quý. Nhưng mà con càng chê con nhiều, con càng có cơ hội thức tâm, con càng ghét bỏ những hành động bất chánh ở bên trong và con xây dựng nó trở nên tốt đẹp, thì con là một đóa hoa dâng Trời, và là một cửa quý của nhân loại ở tương lai. Biết điều đó là quý.

Cho nên con cảm nhận khi mà Thầy đến đây, tại sao nhắc nhở? Thầy có nhắc con con mới rạo rục chớ! Thì con cần thấy rằng điền là cái gì? Con cũng có phần điền vậy, mà luồng điền đã giao cảm được, đã biết được và nhắc nhở cho nhau, tìm kiếm nhau trong khi vắng mặt, thì chúng ta cố gắng tu lên để chúng ta cây cái giống tốt cho tất cả mọi người đồng hưởng như chúng ta đã và đang hưởng.

Bạn đạo: Thưa Thầy, mỗi khi mà con nhớ đến Thầy, con còn thấy con có tội nhiều hơn. Con đã hứa với Thầy, con hứa rất nhiều, lúc nào cũng hứa hết, nhưng mà con không làm được gì hết tron. Tới bây giờ con chưa có làm được gì hết tron. Đã 6 năm qua, mỗi năm mỗi gặp Thầy, chính con biết Thầy đã giúp đỡ cho con rất nhiều, ngay cả nghiệp chướng con đã mang Thầy cũng phải ráng gánh chịu cho con một phần, mà tới giờ con chưa có làm được gì hết tron. Thành ra mỗi khi Thầy đến con thấy con không có xứng đáng để gặp Thầy, mặc dầu con rất muốn gặp Thầy.

Đức Thầy: Khi mà con thấy được sự sai lầm, đó là sự may mắn của chính con, con thấy sự tằm tới thì trệ là sự may mắn của chính con, và con thấy lời hứa của con và chính con phủ nhận lời hứa của con là con tự gạt con, đó là một cơ hội cho con thức tâm. Nhiều người hứa rồi bỏ lời hứa luôn, cái đó không nên! Cái đó sẽ khổ, nó sẽ tắc nghẽn và

nó sẽ đi xuống một cái bên u tối hơn nữa. Nhưng mà con may mắn, được gặp, được tái gặp, rồi được hỏi thức, được thấy rõ hành động của mình là bất chánh, quý hơn những người làm điều sai và vun bồi điều sai. Con hiểu chưa?

Cho nên cái đó là cái may mắn; dịp may vẫn còn, con thấy không? Cho nên đến đây trong mấy ngày học hỏi, con ở trong cái nhiệm vụ thu băng, không nhiều thì ít nó cũng rớt vào tai con rồi. Đó là hành lý con trở về và tự đi. Và con sẽ đại nguyện con phát một cái đại nguyện trong nội tâm con phải làm một việc cho tất cả mọi việc, một việc xứng đáng, cũng là... 'rapport'... một xác mấy chục năm ở đây, thế gian thôi, chớ không có thế nào mà lâu hơn người khác. Nhưng mà ngày hôm nay tôi phát đại nguyện tôi sửa tôi là để cống hiến cho tất cả mọi người. Thì con nghĩ có cái ý niệm đó thì tương lai con sẽ được tốt và mọi người sẽ được vui. Con hiểu không? Sửa con để cống hiến mọi người chớ không có cái gì đâu. Con chịu sửa con nhiều chừng nào thì con cống hiến với mọi người nhiều chừng nấy. Chớ con đừng có dòm thấy con không có làm được cái gì, có chớ! Có làm, nhưng mà con chưa kiểm lại, chớ cũng làm nhiều rồi, không chuyện này cũng chuyện nọ, có! Thấy hông? Ngày hôm nay con đóng góp về thu băng cũng việc làm rồi, nó cũng có cái hạnh tốt, tự phát tâm ra làm việc, cũng là cái tâm được mở một chút rồi, thấy không? Rồi từ đó con thấy rằng, thử được việc này, thử được việc kia, thử được việc nọ, con thấy là ông Trời giúp con chớ đâu có phải ông Tám giúp con đâu. Ông Trời, ông Trời giúp con mà con đã nhận được, con mở tâm nhiều thì con nhận nhiều. Con làm phước đức nhiều, con nhận nhiều và con sẽ được nhẹ nhàng nhiều hơn. Con không ở trong cái chỗ tăm tối đục tính điên cuồng như xưa nữa, mà con ở trong cái sự sáng suốt khai triển đục tính, hưởng thượng để cứu độ mình và cứu độ quần sanh ở tương lai - cũng là làm một việc. Cái kia tăm tối - cũng là một việc; giam hãm mình - cũng là một việc, mà khai mở cho chính mình - cũng là một việc, con đã thấy rõ

điều này.

Cho nên luôn luôn con gặp Thầy thì con đã thấy Thầy thực hành đến đâu con thấy rõ rồi. Mỗi năm cũng mỗi gặp, con thấy dung nhan của Thầy mỗi năm mỗi khác. Không phải khoe với con. Nhờ sự cố gắng, nhờ sự tận tụy, nhờ sự phục vụ tận tâm cho huynh đệ, ti muội của con Thầy mới được nhẹ nhàng như vậy. Còn nếu Thầy lười biếng Thầy không có bao giờ có cái mặt thanh nhẹ để cho con chiêm ngưỡng, con hiểu hông? Cho nên con cũng có thể đạt được. Nhớ...! mình làm một cái gì cho chính mình để độ mình và ảnh hưởng tất cả mọi người, đó là điều quan trọng nhất trong cuộc đời hiện tại của con ở kỳ ba này.

Một kiếp người con không có biết sửa cho con thì sau này động loạn, con sẽ sống trong chỗ động loạn, mà kêu la không ai cứu. Kiếp này con đã thấy rồi, một mình con giáng lâm xuống thế gian bơ vơ nằm khóc đó, mà ngộ được mẹ hiền, ngày hôm nay con lại ngộ được cái pháp, con ngộ được một biển yêu của ông Trời để con tiến, thì con nên lợi trong biển yêu của ông Trời thay vì biển yêu giới hạn của tình đời phụ bạc, con hiểu không? Đó, con đã gặp những cái cảnh rất hay, mà những cái cảnh đó là đều cảnh xây dựng của con thôi, mà Thượng Đế đã an bài cho con. Phụ bạc con, con mới có cơ hội tiến. Cho nên ngày hôm nay con đã tiến, chớ không phải chưa tiến đâu, mà con không thấy, nhưng mà cái tiến đó không có đáng giá và sẽ tiến mạnh hơn, trở về trong thanh tịnh, để xây dựng cái cơ đồ tâm linh cho chính mình, và phát một cái pháp tướng rõ rệt, tận độ chúng sanh.

Bạn đạo: Thầy, cho con đánh lễ Thầy.

Xin mời anh Đinh Văn Rê Roger.

Con là Đinh Văn Rê Roger. Con muốn lên được hỏi Thầy là từ ngày con bước vô thiên đường, con muốn học hỏi, nhưng mà... con học thì phải hỏi, nhưng mà con thấy bạn đạo lên hỏi Thầy thế này, thế kia, thế nọ, con cũng muốn hỏi như mấy bạn

đạo nhưng con không biết gì để hỏi, thành ra lên đây, con mạo muội lên đây, con cũng không biết nói gì. Về việc đời con cũng không biết là hỏi cái gì, mà việc đạo con cũng không biết hỏi cái gì, nhưng mà trong đầu con chỉ nghĩ chữ “không” hoài, thành ra con nghĩ Thầy đã dạy con “quy Không và tự thức”, xin Thầy chỉ dạy cho con.

Đức Thầy: Con nói con không hỏi, nhưng hôm rày con hỏi nhiều lắm, tất cả mọi người là con. Khi con bước vô trong cái nhà này là trong cái cơ đồ của Thượng Đế: huynh, đệ, tử muội, chung một nhà, một thanh khí chung sống. Người này hỏi là ta hỏi; sự thắc mắc của người này là sự thắc mắc của ta, ở tương lai hay là quá khứ; cho nên cái hỏi đó con cũng đã hỏi, và đã được trả lời. Rồi ngày hôm nay con thực hành con thấy ý thức chỉ có vòn vẹn có chữ Không, nhưng mà ông Tám này ông nói từ có rằng tới rụng rã, ông chỉ có nói chữ Không không à, mà con hiểu. Đó là cái tâm con minh lần lần rồi; con minh được cái chữ Không con mới đo lường được mấy cái chữ số kia. Rốt cuộc chúng ta đến đây với hai bàn tay không rồi phải trở về với hai bàn tay không, mà con hiểu được cái Không, con là tuổi trẻ mà con biết được cái Không thì con đi tới cái chỗ minh tâm kiến tánh, sẽ đi tới, và sẽ đo lường bất cứ cái gì và con học cái gì cũng dễ dãi. Cái Không là sự từ bi vô cùng khai triển để hỗ trợ cho ta và tất cả chúng sanh hiện tại; đó là căn bản của tình thương và đạo đức. Con hiểu không? Con hiểu được cái này là giá trị vô cùng, với tuổi trẻ mà biết được cái này thì tương lai nó vô giá, cứ giữ cái Không đó mà đi! Cái Không vô cùng chứ không có không như chúng ta ở thế gian vẽ cái vòng tròn. Cái Không của chúng ta đang học này là Không vô cùng. Vạn sự sẽ trở về Không. Vạn sự trên đời là Không, không có sự thật, kể từ thể xác của mọi người đã ngồi đây, chứ kỳ thật là vong linh của mọi người đang ngồi đây. Linh căn của mọi người đang thể hiện trong tâm, chứ cái thể xác này là Không, không có sự thật. Khi mà ngồi mà chúng ta thấy ta là Không, và tất cả mọi người là Không,

đó là Niết Bàn đó con! Thấy rõ không? Bước vào trong Niết Bàn là Không, đi trong tự túc, không ý lại, không nhờ đỡ, không mượn, không rước, không mời; tất cả đều là Không, nó mới quy một. Mà đạt được chữ Không rồi là con nhập vô Niết Bàn tại thế đó con! Rõ như ban ngày. Tuổi trẻ tâm lúc nào thấy cũng Không, dễ tha thứ mọi người, dễ xây dựng cho chính mình. Sự danh giá, rồi tiền của, con đã nghe rất nhiều; địa vị - con thấy rất nhiều, rốt cuộc cũng là Không. Con thấy ngày hôm nay chúng ta đã học bài học hữu vi cũng như vô vi, ngày nay con đạt được Vô Vi con biết, chỉ biết có cái Không, trong đầu con có cái Không là đủ rồi. Đó là sự tươi trẻ và sự đời đời bất diệt trong nội tâm. Hành giả Vô Vi làm sao phải ôm được cái Không, con người mới là tươi trẻ. Còn hành giả Vô Vi mà ôm cái Có, cái đó là rước ma nhập tâm. Tranh đấu - tự lụn bại tinh thần của chính mình, không có phát triển, cái lượng từ bi không có. Từ bi có, mới là về Không. Từ bi không có thì lúc nào nó cũng tranh đấu; mà sau sự tranh đấu là một sự hần học và vật lộn với tình đời, tức là tà pháp xâm nhập vô nội tâm của chúng ta, và không bao giờ phát triển được. Cho nên tôi khuyên tất cả những người Vô Vi cố gắng niệm Phật để trở về Không, cũng như anh Hose vừa nói. Cảm ơn sự đóng góp của con.

Bạn đạo: *Xin mời chị Đỗ Huỳnh Loan.*

Kính thưa Thầy, Thầy có nói là phải hy sinh bỏ tánh hư tật xấu thì ngày hôm nay, trong giờ phút thiêng liêng này, con hết sức cố gắng lên đây để bỏ cái tính nhút nhát của con.

Đức Thầy: Con thấy con người đời nó có cái tánh lạ kỳ, tôi giận, tôi hờn, tôi tủi, mà nó biết xấu chớ. Nó khuyên con nó đừng, đừng làm buồn, đừng làm giận, đừng làm tủi mà tại sao nó si mê trong cái tánh đó? Vì cái tập quán nuôi dưỡng ở bên trong, nó si mê cái đó, nó thích cái đó! Cho nên Thầy mới kêu gọi hy sinh cái đó đi, bỏ nó đi. Hy sinh là bỏ nó đi, bỏ nó chúng ta mới là cứu nó

được, mà nếu chúng ta ôm nó hoài cứu nó không được. Làm sao cải tiến được? Bỏ nó chúng ta mới cải tiến được, thấy không? Trở về thanh tịnh mới cải tiến, còn mỗi thứ mỗi giận, mỗi thứ mỗi hờn làm cho mình càng ngày càng eo hẹp và không có phát triển được, rồi đi tới cái chỗ tự sát không có dao gươm, đầu khổ vô cùng.

Cho nên mọi người phải biết hy sinh tánh hư tật xấu mới có cơ hội trở về với bản giác. Được tự do khai triển tâm linh, nó mới đạt tới cái chỗ sáng suốt, cõi mở. Mà con có cái đại nguyện đó quý lắm, con phải nhớ...! Lấy kỹ thuật nào để mở? Ngày hôm nay đã sẵn sàng cho con, khuyên con niệm Phật, và Thầy đã bỏ công liên tục trong hạnh hy sinh để cho con thấy, Thầy niệm Phật cho con nghe, Thầy phục vụ còn hơn mẹ sanh con ra, lúc nào cũng ở sát bên con. Ở trong nhà tiêu, Thầy cũng có thể phục vụ con được nữa. Con muốn lúc nào Thầy ở bên lúc đó, con mới thấy cái hạnh hy sinh. Hạnh hy sinh đó nó mới thể hiện cái Từ Bi và dẫn độ chúng sanh, con hiểu chỗ này không?

Bạn đạo: Dạ hiểu.

Đức Thầy: Đó, Thầy cũng quý cái xác lắm, Thầy cũng muốn sống lắm. Tại sao Thầy phải bỏ công niệm chi cho nhiều vậy? Hao hơi, tốn tiếng, hư tim? Hư tim sanh bệnh nhưng mà Thầy vẫn làm, vì có chết đi nữa, mọi người được biết đường đi, thì Thầy mừng. Chi Có bao nhiêu đó thôi.

Bạn đạo: Thưa Thầy, cuộc đời còn lại của con, con sẽ làm những gì?

Đức Thầy: Thì con làm cái đó rồi sau này con sẽ làm mọi việc, cái đó là một việc cho tất cả mọi việc. Cái mà Thầy đang nói đây và Thầy đang làm đây là bước đường của các con sẽ nói và sẽ làm, có bao nhiêu đó.

Bạn đạo: Xin mời anh Mai Kim Ngọc.

Dạ thưa Thầy, Kính thưa Thầy con là Ngọc ở Đan

Mạch, sau đây con có vài câu hỏi trình Thầy để Thầy giải đáp cho con. Dạ thưa Thầy, trước khi con qua con đi khóa học này thì con có gặp một người bạn dẫn con tới một cái nhà hàng để con xin việc, thì khi con bước vô trong cái nhà bếp đó thì mặt con nó bị ngứa, nhưng mà cái giờ làm ở trong đó thì từ 5 giờ chiều cho tới 11 giờ, thì con có thể làm trong cái nhà hàng đó không? Mà nếu có thể làm trong cái nhà hàng đó thì có cách nào để cho con tiếp được ít cái trước đi.

Đức Thầy: Khi con thấy bước vô trong nhà hàng mà mình cảm thấy ngứa thì chúng mình rõ là trước đi rồi, thấy chưa? Ở ngoài tôi không ngứa, mà bước vô nó ngứa, thì cái trước đi rồi đó nó cũng si mê những sự đau khổ của nó: đang bị bầm, bị giết, bị nhồi, bị chiên, không khác gì cảnh Địa Ngục. Mà con vô, con biết niệm Phật, con nhìn lại anh em đang đau khổ đó, con niệm Phật, cái tâm luôn luôn niệm Nam Mô A Di Đà Phật, cũng độ nó được. Đó là trường đời; đó là cảnh đau khổ; đó là Địa Ngục mà con đem ý chí vô để dẫn tiến họ thoát khỏi cái cảnh tù tội đau khổ đó; mình kể tất cả những người đi trước mà bị sa đọa vô, bị làm thịt, rồi bán thịt; chúng ta bán thịt nó ăn, chiên nướng nó để trả thù, thì ngày hôm nay chúng ta có cái phương pháp để tận độ cho nó giải thoát. Đó, cho nên luôn luôn cái tâm muốn làm ở đó: niệm Phật cho nhiều, thì con thấy sẽ có cái sự khác, mà trong cái đó con sẽ học nhiều. Từ cái ngứa đi hết ngứa, và từ cái vui buồn động loạn trong cái nhà bếp đó sau này có sự hiện diện của con thì nhà bếp vui, mà khi con đi thấy cái nhà bếp buồn, con thấy cái hiệu lực của Trời Phật làm việc bất cứ nơi nào, chớ không phải nơi một cảnh thanh sạch Trời Phật mới làm. Chỗ ô trước nhất, Trời Phật cũng tận độ, nếu con bằng lòng hợp tác thì Trời Phật sẽ giúp ngay bất cứ chỗ nào.

Bạn đạo: *Thầy, với một thời gian trước thì con không bị, nhưng một thời gian sau, mới đây thì khi mùa đông cũng như mùa hè Thầy, thì đêm con ngủ thì con không hiểu tại sao người con nó ra*

mồ hôi ướt cả cái áo, con không biết tại sao?

Đức Thầy: Đó là trược khí đó, trược khí. Con phải làm Pháp Luân Chiếu Minh nhiều và con phải ăn thêm chút muối đi, ha, thì energie nó mạnh hơn.

Bạn đạo: *Muối, ăn khi nào Thầy?*

Đức Thầy: Ăn khi mình chắm đồ ăn mình chắm thêm chút muối... thay vì chắm nước mắm.

Bạn đạo: *Con ăn chay.*

Đức Thầy: Ăn chay nhưng mà mình chắm muối thay vì mình chắm xì dầu, nó khác.

Bạn đạo: *Thưa Thầy lúc bình thường con niệm Phật ấy, thì con dễ buồn ngủ thì thưa Thầy con có để cho nó ngủ hay là để con thức tỉnh mà để con niệm Phật?*

Đức Thầy: Cứ niệm Phật nó mê rồi thôi, ngồi đó kể như thiền đi, không sao.

Bạn đạo: *Nhưng mà tới khi con thiền, Thầy, thì nó bị động loạn, con ráng con niệm Phật mà niệm không được.*

Đức Thầy: Thì đó là Pháp Luân Thường Chuyển chưa có đều. Con cố gắng làm Pháp Luân Thường Chuyển nhiều hơn, ha!

Bạn đạo: *Thầy, con cũng còn yếu hèn với yếu đuối, xin Thầy ban cho con một vài lời khuyên.*

Đức Thầy: Thì chúng ta là người tu đã ý thức rõ đến đây để làm gì rồi sẽ về đâu, con hiểu điều này. Con đã có những cái tài liệu: Luân Hồi Du Ký, Nhân Gian Du Ký, Địa Ngục Du Ký, Thiên Đàng Du Ký, giúp cho tất cả những cái trình độ mới học tu. Còn thực hành của Vô Vi là đi tắt hơn nữa, đi tắt hơn nữa, là xây dựng cái cơ đồ Tiêu Thiên Địa này trở lại quân bình. Thì bằng đầu còn

hơi yếu hèn chút chút, sau tương lai nó quân bình rồi đâu có sợ ai. Thấy tất cả mọi người là ta, ta là tất cả mọi người, phải thấy như vậy, không có dị biệt. Vì hồi trước chúng ta còn ám ảnh người này có địa vị, thằng kia có bằng cấp, “tôi đi làm bếp họ khi tôi...”. Không! Mỗi người chỉ có một việc mà thôi, không có hai việc được, thấy không? Thì chúng ta thấy, nghĩa là, anh em chung sống mỗi người một việc mới xây dựng thành cái xã hội, thì đồng đẳng với nhau trong cái thương yêu cởi mở, lúc nào cũng nuôi dưỡng cái thương yêu cởi mở để đối đãi với con người và con người, thì lúc đó mới mở đường rộng ra, không có bị, không có bị mặc cảm nữa, thì đâu có yếu hèn, con hiểu không?

À! hòa là không có sợ nữa, hòa chừng nào con học nhiều chừng nấy; cho chửi con nhưng mà con học được, con học được cái nhịn nhục. Họ chửi tôi, tôi không cãi lại, tôi học được nhịn nhục. Nhưng mà cái người chửi tôi chưa học được, tôi đã học được trước. Con hiểu không? Còn người thương tôi, tôi cũng vẫn quý. Nhưng mà cái đó không phải chuyện ý lại của tôi, chính tôi làm sao thương được mọi người, cái đó là cái quan trọng, tôi mới nắm được cái gươm tình thương của ông Thượng Đế và để tôi chặt những cái tánh hư tật xấu tại thế gian. Cái gươm đó là cái gươm sắc bén nhất, cái khí giới đó là khí giới sắc bén nhất, mới chặt đứt những cái bản tánh tham, sân, si, hỷ, nộ, ái, ó, dục; chỉ có tình thương mới làm được, ngoài tình thương không làm được. Cây gươm tình thương là cây gươm quan trọng.

Bạn đạo: *Dạ, con xin phép Thầy.*

Đức Thầy: Cảm ơn sự đóng góp của anh.

Bạn đạo: *Xin mời anh Đỗ Văn Quý.*

Con xin dành lễ Thầy trong tâm. Thưa Thầy con có một hai điều thắc mắc: con tánh tình ưa bất bình, mặc dù không phải chuyện của con, nhưng con nhìn ai thấy cái chuyện bất bình thì con ưa nóng, nổi giận - điều thứ nhất. Điều thứ hai con,

tâm con còn xấu quá đi, những cái mâu thuẫn, thường tự tạo cho mình lấy mâu thuẫn, để rồi đi đến không đâu, làm cho mình nổi giận, làm cho mình mất cái bản ngã tốt, cái thiện như Thầy đã dạy con đã lâu, con xin Thầy cho...

Đức Thầy: Khi mà biết được cái đó là gì? Tăm tối mà thôi! Còn quán thông đó, đâu có giận người ta! Phải không? Mà do mình phải tìm cái nguồn gốc tại sao tôi bất bình? Tại vì tôi không có hiểu cái việc đó. Tôi thấy cái ông kia khi không cái ông chửi nặng thằng kia, nhưng mà cái tình bạn của người ta tôi đâu có hiểu. Ông kêu thằng đó bằng thằng, mình kêu người đó bằng anh, mà ông kêu thằng đó bằng thằng là mình bất bình rồi chớ gì nữa, phải không? Nhưng mà mình không hiểu tình bạn giữa người ta, cái đó là mình phải lui về trong thanh tịnh và sáng suốt, mình đừng có bồng bột trong cái sự tối tăm không hiểu mà chấp; cái đó là tạo ra chấp mê, con hiểu không? Mình phải lui về thanh tịnh để xem việc đó nó ra sao, nó diễn tiến ra sao, mà kể cả cuộc đời của mình, mình phải bình tâm để xem, coi sự diễn tiến nó đi đến đâu? Rồi mình mới tìm ra cái cứu cánh mình mới sửa chữa được sự sai lầm của chính mình. Chứ mình đừng có bồng bột. Bồng bột là mình không có dạy lục căn lục trần, mình thiếu niệm Phật. Mình niệm Phật thì lục căn lục trần nó không dám. Có lệnh của Chủ Nhơn Ông anh mới tới can thiệp người ta, mà không có lệnh của Chủ Nhơn Ông anh cũng can thiệp người ta là lục căn lục trần, chớ không phải là phần hồn. Lục căn lục trần sai là cái lỗi của ai? lỗi của Chủ Nhơn Ông không chịu dạy nó.

Cho nên khi mà con niệm Phật là con ý niệm, nghĩ, dạy chúng nó để đồng thức như Chủ Nhơn Ông và tưởng tới Trời Phật đã hành khổ như vậy và ta đang hành như Trời Phật, để vượt qua cái khổ mới đạt tới sự bình an. Con hiểu chỗ này không? Vì sự tăm tối nó mới tạo ra mâu thuẫn, mà nếu quán thông, sáng suốt đâu có cái gì mâu thuẫn! Mình thấy cái gì cũng Chơn Lý. Chị kia

chỉ nói câu đó phải quá, anh kia anh nói cái câu đó đúng lý quá! vì trình độ ảnh tới đó! Chúng ta mới xét ra, trong phòng này bao nhiêu người nhưng mà trình độ không mua không bán, mỗi người đều khác nhau. Cũng là ông Tám nói mà bây giờ hỏi lại, cái bà này bà dịch khác, rồi ông kia ông dịch khác, là con chúng mình trình độ khác nhau không? Khi con hiểu khác, con nói: “Ông Tám ông nói vậy mà sao bà cứ nói vậy...” thành ra mâu thuẫn, là mình không hiểu. Vì trình độ kia nó hưởng tới đó mà thôi, trình độ này nó hưởng tới đó mà thôi, thì con cũng tưới nước vậy đó; tưới qua cây bông này, cây bông này nó hưởng nghĩa là bao nhiêu lít nước, cái kia bao nhiêu lít nước có chừng, chớ nó hưởng nữa không được, con hiểu không?

Cho nên trình độ không mua, không bán. Khi chúng ta hiểu như vậy chúng ta mới thấy cái thức bình đẳng mà ông Trời đã nuôi dưỡng bao nhiêu tí ti sanh linh ở thế gian này, mà Ông chịu được, vì Ông thấy rõ trình độ của mọi cá nhân, và cái sự phục vụ của ông một lần cho tất cả. Cũng như ví dụ: bây giờ mặt trời nó đâu có chiếu cho căn nhà này, nó chiếu cho tất cả. Thì mỗi một trình độ đều được hưởng mặt trời hết; mỗi trình độ đều ca tụng mặt trời, và hưởng theo trình độ của nó. Rồi thanh khí điển chúng ta đang hít đây đâu có phải là phục vụ cho một người mà cho tất cả chúng ta, mà mỗi người một trình độ hưởng khác nhau, con hiểu chỗ đó không? Khi mình hiểu được cái nguyên căn của mọi sự việc thì mình không có mâu thuẫn và không có chấp mê và không có nuôi dưỡng sự sân si nữa, đó là lạc đường, vì tăm tối nó mới bị xây dựng cái sân si. Cho nên cái đó con phải về làm, cố gắng làm Soi Hồn cho đúng mức. Soi Hồn là nó giải tỏa cái phần trực điển trong nội tâm, mà giải tỏa được cái phần trực điển trong nội tâm, nó không có can thiệp bất cứ chuyện của ai, nhưng mà chính nó phải sửa nó là nhiệm vụ.

Bạn đạo: *Thưa Thầy, con có câu thứ hai: cách đây hai hôm, khi Thầy đến chủ tọa lễ giáo huấn*

cho chúng con. Khởi đầu con thấy Thầy khuôn mặt nghiêm nghị quá con sợ quá con trốn, con hồng dấm dờm. Chừng một chập lâu sau thì con thấy khuôn mặt Thầy đổi khác, con mới: “Ừa, sao nay ông đẹp trai quá mà ông hiền quá vậy, giống Di Lạc quá vậy!”. Con mới chăm chú con nhìn, con rất thích thú, thì rồi cùng buổi chiều đó thì con được nghe một bạn đạo nói là điển Di Lạc và điển của Vĩ Kiên. Dạ thưa Thầy điển Di Lạc, Vĩ Kiên vậy là một hay là hai luồng điển là một hay là hai người khác nhau vậy? xin Thầy cho con biết.

Đức Thầy: Cũng là một mà thôi. Tại sao cái khóa này là khóa Di Lạc? Mà muốn trở về Di Lạc vui vẻ thì trước hết ta phải lấy chổi ta quét cho nó sạch. Cái nào không thích là tôi đập hết, tan hết troi, thành ra bữa nay người nào người nấy cũng vui, hiểu không? Cái phận sự của tôi làm việc bằng điển, tôi phải quét dọn, cho nên các bạn thấy rõ bữa nay mới hiểu được điển. “Hồi đó, bữa ông vô ông nghiêm nghị, ông bủa từ đầu chí cuối, không có chỗ nào ông chừa hết, mà người nào cũng bị hết!”. Tại sao? Ông quét! .. Quét cho sạch, không nó dơ quá, nó đem đồ trần trước vô đây tôi quét sạch hết, dẹp hết! Rồi đi về Chân Lý! Rồi ngày thứ ba đi về tự thức, nó mới hứng được cái thanh quang, nó hứng được cái thanh quang cái tâm nó thấy tươi, nó vui, nó nhìn anh chị em nó nó thấy vui, nó thấy vui, nó thấy vui, nó muốn ở lại nhiều ngày Nó thấy luôn ông cả già già kia ông cũng vui nữa. Nó thấy cái ông già cũng vui, mà thằng con nít cũng vui, tại sao? Bởi vì khóa Di Lạc, Di Thiện Tối Lạc, ai cũng biết cứu mình và ảnh hưởng người khác. Cứu mình, tự cứu mình, ăn năn sự sai lầm và tự cứu mình để ảnh hưởng người khác thành ra nó Di Thiện Tối Lạc, thì đi tới cái chỗ làm một việc cho tất cả mọi việc.

Cho nên ngày hôm nay các bạn nhờ anh Quý lên nói câu này mới phân ra trước, thanh. Hồi chớ tại sao ông ra mà ông nói hung hăng, ông dữ vậy? Bởi vì tôi là xe hút rác mà, tôi không hút thì rác

làm sao sạch? .À! Tôi đặt ông hút hết thì thấy nó dữ, hút hết rồi nó nhẹ nhàng, rồi tôi nói chuyện, thấy mặt nó tươi, thấy không? Rồi nâng cái trình độ; thấy cái chỗ nào nó tốt, chỗ nào nó áy tôi mới sắp đặt, để chậu bông chỗ nào, để cái bàn chỗ nào và sắp đặt cái rideaux nó thế nào cho tâm thức nó an vui để nó về nhà nó, nó thấy sự sống trong lẽ sống của nó rất thú vị.

Cho nên tôi đã nói các bạn, trong ba ngày: ngày thứ nhất, ngày thứ nhì, ngày thứ ba tôi nói các bạn đang nằm trên giường bệnh và tôi đang mổ xẻ các bạn, thấy rõ không? Làm ơn nghe băng lại, thấy... Rồi bây giờ các bạn vui rồi, cái tâm vui rồi, cái tâm không có cái gì dị biệt nữa, cái tâm muốn gần ông Tám..., thấy thương thằng nhỏ này quá. .. Quý nó quá, thằng này nó phục vụ tận tâm, thấy thương!

Đó, cho nên muốn làm việc cho mọi người thương quý ta, ta phải phục vụ tận tình, đừng có dấu nghề. Nói ta làm sư tổ, oai phong lẫm liệt, cái đó là tự gạt và đi xuống Địa Ngục! Còn đặng này không, phục vụ hết mình. Chỉ có các bạn sai tôi, và tôi là miếng giẻ rách, chuyện gì lên đây nói tôi chùi cho sạch, không có gì hết, rồi đi về, thấy chưa? Ngược lại nó như vậy, thì mới dẫn người ta tu được.

Cho nên ngày hôm nay các bạn thấy rằng: vui! Tôi ở chật hẹp, ngồi dưới đất như thế này mà sao tôi vui, tôi thương, quý người này, quý người kia, quý người nọ. Rồi ngày nay có màn tôi cảm động, tôi lại khóc, tôi không muốn rời những người này, về nhà làm sao tôi tìm được những người thân yêu như thế này? Nhà tôi đâu có những người biết tha thứ như thế này, nhà tôi đâu có những người kêu bằng biết vạch lỗ tai nghe Chơn Lý như thế này? Chỉ nghịch lại mà thôi...! Cho nên ráng tu, giữ phần thanh tịnh và để về học lại cái hạnh của ông Tám đã làm, và mình chịu khó quét bớt cái rác ở trong gia cang của mình, rồi mình mới truyền cảm một hai phần Chân Lý cho nó hiểu. Chớ các bạn trở về nhà thì các bạn cũng như đưng xe tăng vậy

đó, chắc chắn nó như vậy. Ở đây các bạn vui, các bạn nhớ rồi về nhà các bạn lại nhớ tôi nhiều hơn, rồi các bạn mới nhìn thực tế tôi đã làm việc cho các bạn rất nhiều. Đó! Trong cái tình quý thương chớ không phải là xảo trá. Quý các bạn vô cùng và thương các bạn vô cùng, tôi mới tận tụy phục vụ như vậy.

Bạn đạo: Con xin đánh lễ Thầy.

Đức Thầy: Dạ, thành thật cảm ơn sự đóng góp của anh.

HƯỚNG TÂM CẦU NGUYỆN

1) Kính nhờ quý bạn đạo hướng tâm cho Mẹ của bạn đạo Nguyễn Trọng Hiếu ở Melbourn, Úc Châu, là Bà Huỳnh Thị Thơm sinh ngày 10-06-1929 từ trần ngày 15-04-2016 hưởng thọ 87 tuổi được siêu thăng tịnh độ. Gia đình của Hiếu xin cảm tạ bạn đạo khắp năm châu.

Quý mến.

Hiếu Hương.

2) Kính nhờ quý bạn đạo Thiên hướng tâm cho Bác Vũ Văn Nhuận là bạn đạo ở Nam California, sinh ngày 16 tháng 4 năm 1926 vừa mới qua đời ngày 17 tháng 4 năm 2016, hưởng thọ 90 tuổi, được siêu thăng tịnh độ.

Hội Ái Hữu Vô Vi Nam Cali

3) Xin quý bạn đạo ở California, phát tâm cầu nguyện cho BD NGUYỄN NGỌC ÁNH sinh ngày 13 tháng 10 năm 1947, hiện ở HOUSTON, được sớm bình phục.

Cảm ơn BD rất nhiều

Hội Ái Hữu Vô Vi Houston

BẠN ĐẠO VIẾT

Hemet, ngày 24 tháng 4 năm 2106

Thưa các bạn:

Chúng tôi xin tiếp tục được tường trình sinh hoạt về khóa học Tịnh Khẩu và Niệm Phật trên thiên viện Vĩ Kiên. Trong phần mở đầu trước khi nhập khoá, có thảo luận và giải thích về phần MẬT NIỆM BÁT CHÁNH.

NAM MÔ BÁT NHÃ BA LA MẬT ĐA

Câu này có nghĩa là: Niệm Phật nước miếng sẽ ngọt (Kinh A Di Đà – xem La HẦU LA) phân tách ra thì dài dòng nhưng thiết nghĩ các bạn cũng nên biết qua cho tường tận. Theo từ điển Đạo Học Hán Việt, BÁT NHÃ BA LA MẬT ĐA TÂM KINH là tên quyển kinh ngắn nhất của Đại Thừa Phật Giáo, chỉ gồm có 260 chữ Hán, nhưng là Tinh Hoa Yếu Nghĩa của bộ Đại Bát Nhã gồm có 600 quyển. Nội dung nói về cái Trí Huệ Bát Nhã được ví như chiếc thuyền Từ Bi mà Tiên Phật dùng để cứu độ chúng sanh đem qua bên kia bờ giác. Ba La Mật là một pháp môn của Phật, tiếng Phạn (Pranita) có nghĩa là Cứu Cánh Đáo Bỉ Ngạn, pháp môn cũng vừa cứu độ mình và cứu độ người; nếu thực hành một cách sâu xa, rốt ráo thì đạt được Chánh Đẳng Chánh Giác.

SẮC BÁT DỊ KHÔNG, KHÔNG BÁT DỊ SẮC

SẮC TỨC THỊ KHÔNG, KHÔNG TỨC THỊ SẮC

SẮC: có nghĩa là màu sắc, vật chất, sống động linh hoạt, ban ngày sáng có thể nhìn thấy được bằng mắt phàm.

KHÔNG: có nghĩa là hư không, vô hình vô tướng, vô sắc giới, mắt phàm không thể nhìn thấy, v.v...

Chúng ta có thể hình dung SẮC cũng như ban ngày, mọi sự việc được nhìn thấy rõ ràng sáng tỏ và KHÔNG cũng như ban đêm. Trong 24 tiếng đồng hồ bao gồm cả ngày và đêm trong một cái vòng tròn chu kỳ, như

thế thì chúng ta có thể hiểu rằng Ngày và Đêm, Sanh và Tử, không có gì khác biệt và dị biệt với nhau. Cái này là bắt đầu của cái kia. Sống là bắt đầu của Chết và Tử là bắt đầu của Sanh. Ngày là bắt đầu của Đêm và Đêm là bắt đầu của Ngày, cứ thế mà lập đi lập lại, sanh sanh hóa hóa, hóa hóa sanh sanh.

THỜI CHIẾU KIẾN NGŨ UẨN GIAI KHÔNG

THỜI là thời gian, giờ khắc.

Câu này nghĩa là: trải qua nhiều ngày, giờ, năm, tháng, nhiều đời, nhiều kiếp thì mới nhận biết được NGŨ UẨN GIAI KHÔNG, nghĩa là vạn sự trên đời là KHÔNG.

THỌ TƯỚNG HÀNH THỨC DIỆT PHỤC NHƯ THỊ

THỌ là nhận lãnh

TƯỚNG là tư tưởng tâm tư suy nghĩ

HÀNH là đi, là hành động

THỨC là sự hiểu biết

DIỆT là chết, là hết

PHỤC là hồi sinh trở lại

NHƯ là Như Lai Phật Tổ

THỊ là thấy

Tóm lại cả câu này nghĩa là: Từ lúc sanh ra đời cho đến khi khôn lớn, học hỏi hiểu biết bao nhiêu, những thứ đó cuối cùng của cũng bị tiêu diệt không dùng được, rồi nó sẽ được lập đi, lập lại, sanh sanh hóa hóa, hóa hóa sanh sanh, trong vòng luân quần luân hồi...

ĐỘ NHẤT THIẾT KHỔ ÁCH

NAM MÔ A DI ĐÀ PHẬT

ĐỘ là qua

NHỨT THIẾT là một lần

KHỔ ÁCH là khổ đau nạn tai

Câu này nghĩa là vượt qua mọi tai nạn khổ đau, thoát vòng sanh tử luân hồi, niệm Nam Mô A Di Đà Phật. Tóm tắt lại từ bộ Đại Bát Nhã 600 quyển gom lại còn 260 chữ Hán, Đức Ông Tư dùng ĐIỀN VĂN vắn tắt lại còn có mấy câu, rồi đến Đức Thầy còn lại một câu và Ngài nói: “Lục Tâm thông mới là đệ tử nhà Phật”. Đến cuối cùng không còn gì hết, trong ngoài đều vắng lặng mới trở về Thiên Quốc. Có câu kinh:

Nhứt cú Di Đà vô biệt niệm

Bất lao đàng chỉ đạo Tây Phang

Qua sự giải nghĩa và phân tích nếu có gì không phải xin các bạn vui lòng tha thứ và bỏ qua cho. Cám ơn. Kính chào các bạn.

Quý thương,

Bành Chí.

THÔNG BÁO CỦA HỘI ÁI HỮU VÔ VI TÂY BẮC HOA KỲ

Kính thưa Quý Bạn Đạo,

Trại Hè Nhẫn Hòa sắp tới cũng là ngày Kỷ Niệm 30 năm Thành Lập Thiền Viện Nhẫn Hòa. Đây cũng là ngày đánh dấu một thay đổi quan trọng trong hành trình tu học của bạn đạo Vô Vi. Sự thành công của các khóa Tịnh Khẩu Niệm Phật đã cho thấy đó là các cơ hội tốt nhất để các hành giả tự quay về mình khám phá và tự hóa giải những sai lầm đã qua của chính mình để thăng tiến, thay vì theo thói quen ỷ lại vào pháp và làm phiền Thầy.

Trong kỳ Trại Hè và Kỷ Niệm 30 năm Thành Lập Thiền Viện Nhẫn Hòa này, chúng ta sẽ đặt trọng tâm vào việc tu học, nghĩa là quay về mình để tìm hiểu căn cứ PLVVKHHBPP trước khi hành thiền một cách thiết thực và hữu hiệu. Xin quý bạn đạo xem bản thông báo đính kèm.

THÔNG BÁO CỦA HỘI ÁI HỮU VÔ VI TÂY BẮC HOA KỲ

Về Lễ Kỷ Niệm 30 năm ngày thành lập
Thiền Viện Nhẫn Hòa. Từ 1 tháng 7 đến 8 tháng 7 năm 2016

Hội Ái Hữu Vô Vi Tây Bắc Hoa Kỳ sẽ tổ chức Lễ Kỷ Niệm 30 năm thành lập Thiền Viện Nhẫn Hòa, từ ngày 1 tháng 7 đến ngày 8 tháng 7 năm 2016, với 3 ngày chú trọng vào việc tu học tinh tấn, nhất là thảo luận các đề tài liên quan đến PLVVKHHBPP trong tinh thần cởi mở, thực tế, thành thật và thân thương.

Để quý bạn nào có ít ngày nghỉ có thể tham dự những ngày chính, chúng tôi xin tóm lược chương trình như sau:

- Ngày 1 tháng 7 đến ngày 3 tháng 7 - 2016: Đón bạn đạo đến bằng xe bus, xe lửa hoặc máy bay. Mạn đàm, trao đổi tu học, thiền và văn cảnh trong hoặc ngoài khuôn viên Thiền Viện, v.v..
- Ngày 4: Lễ Kỷ Niệm 30 năm ngày thành lập Thiền Viện. Thuyết trình về Tịnh Khẩu và Niệm Phật. Thảo luận về các chi tiết căn bản của PLVVKHHBPP, có phần hỏi/đáp.
- Ngày 5 và 6: Khóa 2 ngày Tịnh Khẩu hoàn toàn và Niệm Phật (mật niệm).
- Ngày 7: Tổng kết và thảo luận rộng rãi các thành quả tu học và Bế Mạc với đêm văn nghệ vào buổi tối.. (bạn đạo nên có mặt trọn 3 ngày quan trọng này).
- Ngoài 2 ngày tịnh khẩu sẽ có các chương trình sinh hoạt vui vào buổi tối như lửa trại, nướng bắp và văn nghệ sẽ được các trưởng ban sắp xếp và tổ chức.
- Ngày 8: Du ngoạn, đi Tour “Duck Ride” ngắm cảnh vùng Seattle trên bờ và dưới nước; đi thăm Khu Triển Lãm nghệ thuật trang trí vĩ đại bằng thủy tinh nổi tiếng thế giới: “Chihuly garden and glass”. Bạn đạo còn ở Thiền viện cũng có thể thảo luận tiếp về những đề tài chưa được thông qua trọn vẹn.

Ghi danh:

- Xin quý bạn đạo ghi danh trước ngày 10 tháng 6, 2016 để chúng tôi tiện việc sắp xếp các phương tiện như chuyển vận, mượn xe, đồ tiếp liệu v.v.
- Bạn đạo nào cần ở Khách Sạn, xin cho biết sớm để chúng tôi kịp thu xếp. Giá tiền phòng từ \$55 đến \$76 một ngày tùy theo các khách sạn.

Chúng tôi cũng xin quý bạn đạo tình nguyện tiếp tay với ban tổ chức trong công việc chuẩn bị ngày Lễ Kỷ Niệm 30 năm thành lập Thiền Viện, như ẩm thực và đưa đón bạn đạo. Xin vui lòng liên lạc với chúng tôi càng sớm càng tốt để đề cử các trưởng toán và phân công các toán làm việc.

Xin liên lạc với:

- Bạn Đạo: Nguyễn T. Vượng: (360) 819-9002 Email: nguyenvg@comcast.net
- Bạn Đạo: Võ Quang: (443) 831-5663 Email: voviwashingtondc@yahoo.com
- Bạn Đạo: Trần L. Quyên: (714) 414-2849 Email: myquyen11@vahoo.com
- Bạn Đạo: Đoàn K. Minh (714) 272-0374 Email: mkdoan@hotmail.com

Chúng tôi xin lưu ý quý vị là số Điện Thoại của Thiền Viện đã đổi: (360) 355-8394

TM Hội AHVVTBHK, Nguyễn Trí Vượng kính bái.

PHIẾU GHI DANH
TRẠI HÈ VÀ KHOÁ TỊNH KHẨU NIỆM PHẬT
 Thiền Viện Nhẫn Hòa 1/7 đến 8/7/2016

<u>Họ và tên:</u>	<u>Nam/Nữ:</u>					
<u>Địa chỉ:</u>	<u>Ngày sinh:</u>					
	<u>Email:</u>					
<u>Điện thoại nhà:</u>	<u>Điện thoại di động:</u>					
<u>Tên người thân để liên lạc khi khẩn cấp:</u>	<u>Điện thoại:</u>					
Xin đánh dấu X vào những ngày tham dự theo lịch July 2016 dưới đây						
<i>Sun</i>	<i>Mon</i>	<i>Tue</i>	<i>Wed</i>	<i>Thu</i>	<i>Fri</i>	<i>Sat</i>
					1	2
3	4	5	6	7	8	

Xin gởi về địa chỉ: Thiền Viện Nhẫn Hoà
 4514 Gold Ridge Lane S.W Olympia, WA 98512. USA

Hoặc email về: nguyenvg@comcast.net; hoặc tvnhanhoa@hotmail.com.
Điện thoại: 360-819-9002

PHIẾU GHI DANH CHUYỂN VẬN

Tên:		Đến ngày:	
<u>Hãng Máy Bay</u>	<u>Flight #</u>	<u>Giờ đến</u>	
Về ngày:			
<u>Hãng Máy Bay</u>	<u>Flight #</u>	<u>Giờ bay</u>	

Xin cảm ơn quý bạn đạo.